

ERILAISIA mutta ei yksin

Juliann Tenney Doman
(Perustuu tositahtumaan)

Rrrring! Kello soi päivän viimeiselle oppitunnille. Nyt kun Megan oli yläkoulussa, hän kävi päivän aikana eri luokissa. Ja oli paljon opittavaa. Megan oli iloinen siitä, että hänen viimeinen oppituntinsa oli opiskeluaikaa. Se tarkoitti sitä, että hän voisi aloittaa läksyjen tekemisen.

Megan istuutui tyhjän pöydän ääreen. Poika nimeltä Bennett tuli hänen luokseen.

”Hei, Megan, sinähän olet mormoni, vai mitä?”

”Minä olen Myöhempien

Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen.”

”Uskot siis, että Joseph Smith kirjoitti Mormonin kirjan tai jotakin?” Bennett kysyi.

Megan piti nopean, hiljaisen rukouksen tietääkseen, kuinka vastata. ”Hän käänsi Mormonin kirjan”, Megan sanoi. ”Jumala kutsui hänet profeetaksi autamaan Kristuksen kirkon palauttamisessa.”

Bennett nyrypisti nenäänsä. ”Tuo on hullua”, hän sanoi. Hän lähti naureskellen pois.

Meganin kasvoja kuumotti. Hän katsoi kirjaansa.

”Hei, Megan.”

Mitä nyt? Megan kohotti katseensa. ”Ai. Hei, Taj.”

”Älä välitä Bennettistä”, Taj sanoi. Hän istuutui vastapäätä Megania. ”Se, mitä sanoit, kuulosti tärkeältä sinulle.”

”Kiitos”, Megan sanoi. ”Se on!”

”Taidan tietää, miltä sinusta tuntuu”, Taj sanoi. ”Minä olen ainoa hindu koulussa. On vaikeaa, kun ihmiset eivät yritä ymmärtää sitä, mihin uskot.”

Megan tunsi toisinaan yksinäisyyttä siksi, että hän oli ainoa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon

jäsen heidän koulussaan. Mutta hän ei ollut koskaan ajatellut, että muistakin lapsista saattaisi tuntua siltä.

”Vanhempani sanovat, että kun joku on ilkeä, se johtuu siitä, ettei hän ole onnellinen sisimmässään”, Megan sanoi. Hän pyöritteli kynää sormissaan. ”Tunteekohan Bennett itsensä surulliseksi? Tai yksinäiseksi?”

Taj kallisti päätään. ”Olet varmasti oikeassa. Ehkä hän vain tarvitsee ystävää.”

Megan virnisti. ”Ehkä hän tarvitsee niitä kaksi!”

Seuraavana päivänä

opiskeluaikana Megan ja Taj näkivät Bennettin istumassa yksin pöydän ääressä.

”Hei, Bennett”, Taj sanoi.

Bennett näytti yllättyneeltä. ”Hei!”

”Mitä sinä opiskelet?” Megan kysyi istahtaen tuolille.

”Historiaa.”

”Huomiseen kokeeseenko?”

Tajkin istuutui.

”Joo”, Bennett sanoi.

”Siinä on paljon muistettavaa”, Taj sanoi. Bennett nyökkäsi.

”Ehkä voitaisiin kysellä toisiltamme.” Megan avasi historiankirjansa. He esittivät vuorotellen kysymyksiä ja vastasivat niihin, kunnes kello soi.

”Hei, Megan, olen pahoillani eilisestä”, Bennett sanoi,

kun he nousivat lähteäkseen. ”Kuulin asioita kirkostasi ja olen utelias.” Hän keinahteli edestakaisin jaloillaan. ”Minä uskon eri asioihin, mutta minun olisi pitänyt olla kiltimpi.”

Megan hymyili. ”Kiitos. Kirkkoni on minulle tärkeä, mutta ei haittaa, jos uskomme eri asioihin.”

”Meistä taitaa tulla hyvä opiskeluryhmä, vaikka uskomekin eri asioihin”, Taj sanoi.

Bennett virnisti. ”Niin minustakin tuntuu. Ja luulen, että onnistumme siinä kokeessa hyvin.” ●

Tämä kertomus tapahtui Yhdysvalloissa.

Joskus ainoana kirkon jäsenenä oleminen oli yksinäistä.

KUVITUS: MARK ROBISON

